

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΜΑΡΙΑ ΔΟΝΙΛΟΒΝΑ, ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Γ'. ΙΜΑΙ βιαστικός, είτε στη Δονιλόβνα ο Τσάρος. 'Αλλ' από σένα εξαρτάται να με αποζημιώσεις για τον καιρό που χάνω τώρα, 'αν έρθεις το βράδυ στη σκηνόδο, όπου σ' έχω και σένα προσκαλεσμένη. Πρέπει νάρθης... Θά περάσουμε ώραία βραδιά...

— Δυστυχώς, Μεγαλειότατε, αποκήρυξε η κόρη μου, εξακολουθώ να μαι άκομφο, και γι' αυτό...

— Φτάνει, φτάνει, την δέχομαι ο Αυτοκράτωρ. Όταν δέχεται κανείς μια πρόσκληση από τον Τσάρο, δεν πρέπει να την απορρίπτει.

Η Δονιλόβνα υποκλίθηκε: — Καλά, Μεγαλειότατε, τού ειπε. 'Αφού τού θέλετε, θάρω...

Εκείνη τη βραδιά τ' ανάκτορα του Πέτερσχωφ είχαν πάρει πανηγυρική όψη λόγω της λαμπρής γιορτής που δινόταν σ' αυτά. Είχαν μαζευτεί εκεί άρχοντες κύριοι και θεατρικές κομπανίες, όλοι προσκαλεσμένοι από τον πανικόγιο Τσάρο.

Τό γλέντι που επακολούθησε ήταν άπεριγράπτο. 'Υστερα από τ' επιδόρπια προσεκομιθήσαν κρασιά εκλεκτής ποιότητας, τ' όποια έφαιναν με άφρονία.

Η σπονδή του Βάχου διεδύχοντο ή μια την άλλη. Οι προσκαλεσμένοι έπιναν κ' όλο διαψύσαν.

Η κόρη μου 'Αμλιαν, ή γνωστή μας ώραία Μαρία Δονιλόβνα, είχε ιδιαίτερον ύψρητη που της γέμισε τ'α ποτήρια, τ' όποια άίεως άδειασε.

Στό μεταξύ όμως την εληρήσισε ο Αυτοκράτωρ, ό όποιος ανέλαβε να έκτελει κοντά της χρέη οικοδόου.

Η Μαρία άδειασε άρκετά ποτήρια, τ' όποια της έπρόσφερε ο ίδιος ο Τσάρος, όσοπο σισάνθηκε τό κεφάλι της να ζαλιζεται.

— Θά με μεθύσης, Μεγαλειότατε, τού έλεγε κάθε τόσο, μ' έναν έλαφρό τόνο διαμαρτυρίας.

— 'Εννοια σου, κ' όλοι μας άπόψε θά μεθύσουμε έδώ μέσα, της άπαντούσε ο Μ. Πέτρος καθρηναστικά. Καλύτερα όμως, γιατί έτσι θά γέλασουμε περισσότερο. Στην ύγεια σου, κόρη μου...

Καί ή Δονιλόβνα έπινε, όλο έπινε. Ποτέ δεν έφρονταζόταν την παγίδα που της είχαν στήνει. Σιγά-σιγά την έκυριε ή μέθη, ή μέθη που σ' άλλους χαρίζει τή λήθη και σ' άλλους φέρνει άναμνήσεις.

Τό δεύτερο γίνεται με τούς ένόχους, που μέχονται από τό καταθλιπτικό τους παρελθόν κ' αναγκάζονται στό τέλος να όμολογήσουν τ' όντα. Στην κατάσταση αυτή βρέθηκε και ή Μαρία Δονιλόβνα, ή όποια δεν μπόρεσε να κρατηθή μέχρι τέλους και προέβη σ' όμολογίες.

Ο Μ. Πέτρος, άφού τή μέθυσε τελείως, την πήρε στην άγκαλιά του και της έμψέφισε σ' αυτή:

— Μαρία, είνε αλήθεια πόσ' όκότεσες τ'α παιδιά σου; Λέγε μου...

Η νεαρή γυναίκα ανατρίχιασε. Τό έντοτικο πάλαι άκόμα μέσα της έναντιόν της μέθης. 'Αλλά κ' αυτό αγά-σιγά σβύστηκε κ' ή δυστυχισμένη μητροκόπος άπόμεινε λεία τό έξομολογητό της.

Σέ μια στιγμή γέλασε σπασμοδικά και δυνατά και στρέφοντας πρός τόν Αυτοκράτορα τ'ό άπλανές βλέμμα της, τού ειπε:

— Χά, χά! Τό γνωρίζεις λοιπόν; — Ναι... ναί...

— 'Ε, λοιπόν, μάλιστα, έτσι είνε... Τ'α σκότωσα τ'α παιδιά μου... 'Ολα, όλα... και τό τελευταίο όπως και τ' άλλα... Τ'α μισό, τ'α μισό!... Δεν θέλω να υπάρχον στη ζωή. Τό πρώτο τό στραγγ...

γάρ χοντρά τσαρούχια, καμωμένα από τόν ίδιο. Τραβήχτηκε κατόπι μέσα και σφάλισε την πόρτα.

Ο Ντώνης έκλεισε τ'α μάτια του. Ποτές εγγνωμοσύνη δε στάθηκε τόσα σκληρή!

'Εξω ή νύχτα όλόσσηρη! Τό φεγγάρι μεσουρανούσε. Κάταστροι όι όρόμοι, κάταστρος κ' ή στέγες τών σπιτιών.

Κι' ο Ντώνης, τό μόνο μαύρο σημάδι στην όλόσσηρη εικόνα, περπατούσε μέ βήματα κλονισμένα.

Και τό κρόο έπνιξε κάθε θύρο. Κι' ούτε τό παραμικρό φύσημα τάρασε την άπέραντη γαλήνη.

'Α! πόσο δεν έμοιαζε ή νύχτα ή σημερινή την άλλη!

Τή νύχτα τού φεγγυό που την έβρανε ο άγέρας και τό σκοτάδι!

Μ. ΜΑΥΡΙΑΝΣ

γάμια... τό δεύτερο τό έπνιξε... τό τρίτο τό... 'Αλλά δεν πρόφτασε ν' αποτελειώση τή φράση της, γιατί τό χέρι του Τσάρου της έβούλωσε τό στόμα.

Η χειρονομία του ήταν τόσο παράφορη, όστε της μάτωσε τ'α χείλη. Συγχρόνως ο Αυτοκράτωρ φώναξε δυνατά:

— 'Υπηρέτες, έλάτε δό! Πιηναίνετε αυτή τή γυναίκα στό κρεβάτι της κ' έπειτα στό κώμα!...

Τό παιδί — τό τρίτο παιδί — της Δονιλόβνα άνευρέθη, σύμφωνα με τ'ς υπόδειξεις της θαλαμηπόλου της, στό βάθος του πάργου, μέσα σ' ένα ξεροπήγιο.

'Εν τούτοις, όταν συνήλθε ή Δονιλόβνα από τή μέθη της, τ' άνήθηκε δια. Άρνόταν τόν κοκότο της, την ένοχη της, τ'α πάντα. 'Εξακολουθούσε άκόμα ν' άρνείται κ' όταν βρήκαν μέσα σ' ένα κιβώτιό της μερικά σεντόνια ματωμένα.

— Ο πρίγκηπ Μεντζίκωφ, έλεγε στους δικαστές, θέλησε να με καταστρέψει και γι' αυτό έβαλε τό σκοτωμένο παιδί στό πηγάδι και τ'α ματωμένα ρούχα στό κιβώτιο...

— Καλά, και τό πρώτο παιδί σου ο Μεντζίκωφ τ'άπνιξε στό Βεζζίν; της παρετήρησαν ο δικασταί. Και τό δεύτερο ο πρίγκηπ τ'άπνιξε στη λίμνη του Παυλόδο;

Η Μαρία δεν άπάντησε. Σκέφτηκε πώς θά την είχε προδώσει ο Λουδοβίκος 'Αχφω, ο πρώτος της φίλος, και καταλαβαίνοντας πώς ήταν χαμένη πιά, κλυθώθηκε.

Η Αυτοκράτειρα Αικατερίνη, πάντα καλή και πονετική, προσπάθησε να πείση τόν Τσάρο να μη στείλη στό κώμα την παλιά της φιλενάδα.

— 'Οχι, της αποκήρυξε άπότομα ο Τσάρος. 'Αν έπροσβάλλε έμένα άτομικά, θά τή συγχωρούσα. 'Αλλ' αυτή τώρα πρόσβαλε και τό Θεό και τή φήμη την ίδια. Πρέπει λοιπόν να τιμωρηθή παραδειγματικά...

Και τό μοραίο τέλος δεν άργησε να φτάση. Η δικαιοσύνη έκρίωσε τή Δονιλόβνα έννοχο τριών φόνων και την καταδίκασε σέ άποκεφαλισμό.

Μόλις έμαθε ή Μαρία Δονιλόβνα την καταδίκη της, δεν έδειξε καί μεγάλη συγκίνηση. Βασίζοταν άκόμα στην όμορφιά της. 'Ελάψε πώς, 'αν ήχ ο Τσάρος, τούλάχιστον οι άλλοι θαμωσταί της και λάτρες της θά φροντίζαν να τή σώσουν. Μά γελούσε.

Όταν βεβαιώθηκε πιά πως δεν ύπόφερε καμιά έλλα σωτηρίας, άρχισε να κλαίη και να δένοντο.

— Κανένας δεν κ' αγαπάει πιά! έλεγε. Οι άνδρες είνε σκληροί και άκαρδοι. 'Όλοι με ληρομόνησαν. 'Όλοι μ' έγκατέλειψαν.

— 'Ισως σ'άς δοθεί χάρις, ειπε τότε έννας από τούς δεσποφυλάκας της.

Μά ή Δονιλόβνα είχε πλέον άπελπιστεί.

— Θά με σκοτώσουν, τό ξέρω, ψυθύρισε άναστενώνοντας, θέλιον να με βγάλουν από τή μέση. Είμαι πιά χαμνη.

— Μην ξεχαίτε, κωρια κόρη μου, τό Τσάρος σ'άς αγαπά.

— Μ' αγαπούσε, δεν μ' αγαπάει πιά. Αίτός έβλωσε είνε ή υία της όμορφιάς μου. Με πρόδωσε. Μούκλεψε τό μυστικό μου. 'Ο Θεός θά τόν τιμωρήσει.

Σώπασε για μια στιγμή και συνέχισε:

— Όσο για τόν 'Αχφω, τόν συγχωρώ. Δεν φταίει αυτός που με μισεί, άλλ' έγώ που σκότωσα τό παιδί του. Τώρα μ' έδικαίεται...

Σημέρωσε τέλος ή ημέρα του μαρτυρίου της ώραίας παιδοκτόνου. Η Μαρία Δονιλόβνα σπώθηκε άπ' τό κρεβάτι της, νύσθηκε κ' έβόδισε άτάραχη πρός τό μέρος, όπου θά την έθανάτωναν...

Ηταν τρομερά γλυκιά, και κ' ήρεμη.

Στ' θανατική έκτέλεση παρενέβη κ' ο ίδιος ο Τσάρος. Τόν είδαν μάλιστα να μιλά χαμηλόφωνα στό δήμιο και πώσταν πώς τού έλεγε να μνή τή σκωτσάση. Είχαν άπατηθεί όμως. 'Ο Τσάρος τού είχε παραγγείλει να χτυπήσει μέ ασφάλεια. Και τό ώραίο κεφάλι της Μαρίας έπεσε κάτω από τό τοσοκού το δήμιο.

Ο Μ. Πέτρος πληρώσε τότε, στήμας, τό κομμένο κεφάλι, τό έφερε κοντά στό χείλι του, τού ψιθύρισε έχτα τελευταία ελαφρά και άποσύρθηκε κανόντας τρεις φορές τό σημείο του σταυρού...

ΤΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ ΤΟΥ ΜΙΚΑΔΟΥ

'Ο Αυτοκράτωρ της 'Ιαπωνίας φροεί πάντοτε έσοφροονα καμωμένα από λεπτό και μαλακότατο μετάξι. 'Επειδή δε δεν φροεί ποτέ κανένα ρούχο του δω φροεί, έστω και πλυμένο, μορούετι να φαντασθήτε πόσα τόπια μεταξιοφ χρειάζονται κάθε χρόνο για τ'α πουκάμισα και λουπά έσοφροονα του Μικαδού!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ ΦΥΛΛΟ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΔΟΣ ΓΟΝΣΗΣ ΛΟΛΑΣ ΜΟΝΤΕΖ, ΠΟΥ ΞΕΤΡΕΦΑΝΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟ ΤΟΝ Α'.